

Arrest

nr. 288 503 van 4 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 26 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 december 2022 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2023.

Gelet op het arrest nr. X van 27 februari 2023, waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de openbare terechtzitting van 20 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat K. HINNEKENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 9 mei 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 9 juni 2022 om internationale bescherming. Op 26 september 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Swabi, in de Khyber-Pakhtunkhwa-provincie van Pakistan, waar u woonde tot uw vertrek uit het land.

U maakte uw middelbaar af en ging dan naar het College van Swabi. Hier sloot u zich aan bij de Democratic Students Federation (DSF), een communistische studentenorganisatie die agiteerde tegen de militaire dictatuur van Zia ul Haq. U was ook actief bij de links-Pashtoun-nationalistische Awami National Party. U hielp bij het organiseren van vergaderingen, het uitdelen van pamfletten en het aanbrengen van slogans op muren. Veel van uw kameraden werden evenwel opgepakt of gedood door de autoriteiten, en op een bepaald moment kwam de politie ook navraag doen over u bij uw ouders; u zou beschuldigd worden van staatsverraad. U besloot hierop dat u Pakistan maar beter kon verlaten. Met behulp van de DSF werd u eind 1986 naar Afghanistan gebracht, waar u een Afgaans paspoort kreeg, met behulp waarvan u verder reisde naar de Sovjetunie om daar te gaan studeren.

U ging studeren in Kiev, maar uw studies werden onderbroken door het uiteenvallen van de Sovjetunie. U bleef naderhand wonen in de stad en voorzag in uw levensonderhoud door te tolken voor toeristen en de Oekraïense veiligheidsdiensten, handel te drijven, en appartementen onder te verhuren. Uw verblijf in Oekraïne werd na de onafhankelijkheid van dit land geregeld met jaarlijks hernieuwbare verblijfsvergunningen, tot u trouwde met een Oekraïense in 1994. Sindsdien beschikte u over een permante verblijfsvergunning. U kon evenwel nooit de Oekraïense nationaliteit bekomen omdat u op een zwarte lijst van de Pakistaanse overheid zou staan, waardoor u geen Pakistaanse documenten kon regelen nodig om het Oekraïense papierwerk te vervullen.

U probeerde met uw gezin Oekraïne te verlaten na het begin van de Russische speciale militaire operatie, maar uw zoon werd tegengehouden aan de grens omdat hij van militaire leeftijd is. Uw vrouw drong er op aan dat u alleen verder zou gaan omdat ze vreesde dat u het doelwit zou worden van Oekraïense nazi's omwille van uw huidskleur. Uw vrouw keerde terug naar Kiev met de kinderen, terwijl u alleen verder reisde naar België. U kwam hier aan op 9 mei 2022 en verzocht hier ook om internationale bescherming op 9 juni 2022. Ter staving van uw relaas legt u voor: een Oekraïense verblijfsvergunning, en de identiteitsdocumenten van uw zoon en dochter, en een kopie van een Pakistaanse identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat uw vrees voor vervolging beoordeeld moet worden ten opzichte van uw land van nationaliteit. Gelet op het feit dat u verklaart over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken, moet in uw geval uw vrees ten opzichte van Pakistan beoordeeld worden. De problemen die u had in Oekraïne kunnen in principe bijgevolg niet in rekening genomen worden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging.

U verklaart dat u niet naar Pakistan kan terugkeren omdat u daar in de jaren '80 actief was binnen een communistische studentenorganisatie, en als staatsverrader zou zijn aangemerkt. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

Er kan in dit kader ten eerste op gewezen worden dat u de zaken die u voorhoudt, op geen enkele wijze rechtstreeks kan staven. U stelt dat u een lid was van de Democratic Students Federation (DSF) en dat zij u aan een Afghaans paspoort hielpen, maar kan dit paspoort niet voorleggen (CGVS p. 11). U stelt ook dat u weet dat er een dossier tegen u geopend werd in Pakistan door de veiligheidsdiensten (CGVS p. 14), maar legt ook hierover ook niets voor zoals bijvoorbeeld oproepingsbrieven voor de rechtbank, een rechterlijke uitspraak, etc. U verklaart ten slotte dat u in Pakistan beschuldigd geweest zou zijn een terroristische opleiding gekregen te hebben, dat er een strafonderzoek gevoerd werd, en dat dit ook publiek is gemaakt (CGVS p. 16, 17), wederom zonder dat u dit kan staven met bijvoorbeeld krantenartikelen, terwijl u zelf nochtans verklaarde dat uw naam gepubliceerd zou zijn (CGVS p. 17). Hierdoor kan het Commissariaat-generaal in deze enkel afgaan op uw verklaringen.

Ten tweede doet u voorts een aantal vreemde uitspraken als het over documentatie en identiteitsdocumenten gaat. U verklaarde dat u nooit de Oekraïense nationaliteit kon verwerven, omdat u gedwarsboemd werd in uw pogingen de vereiste Pakistaanse documenten te bekomen doordat u nog steeds op een zwarte lijst zou staan (CGVS p. 17-19). Na het persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal stuurde u echter een afbeelding van een Pakistaanse identiteitskaart na, die nog heel recent was uitgegeven (document 4). Dat u dit document presenteert, gaat lijnrecht in tegen uw bewering dat u net geen Pakistaanse documenten kon bekomen omdat u op een zwarte lijst zou staan. U leunt erg sterk op dat u nog geen Oekraïense burger zou zijn door moeilijkheden met het bekomen van Pakistaanse documentatie, als indirecte aanwijzing voor uw voortdurende problemen met de Pakistaanse staat, maar dat u dan plots een recent uitgegeven Pakistaanse identiteitskaart voorlegt doet hier sterk aan af.

Tevens verklaarde u dat u omwille van een amnestie uitgesproken in de regeerperiode van Benazir Bhutto (vroeg – midden jaren '90), in het reine zou zijn gekomen met de regering van uw land van herkomst, waarna u ook een Pakistaans paspoort werd uitgereikt (CGVS p. 19). U verklaart daarop evenwel dat deze maatregel zou zijn teruggedraaid naderhand, maar kan om dit te staven enkel verwijzen naar "mijn kennissen zeiden dat... studenten uit Pakistan, zijn familielid werkt bij NADRA" (CGVS p. 19). Een dergelijke uitspraak "van horen zeggen" is niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging op te stoelen.

Meer fundamenteel moet er ten derde ook de vraag gesteld worden of, als uw lidmaatschap van de DSF en uw politieke activiteiten in Pakistan midden de jaren 80 voor waar gehouden worden, dit vandaag nog gezien kan worden als een grond voor het bestaan van een actuele vrees voor vervolging. U geeft aan dat u gemotiveerd was om te protesteren tegen de militaire dictatuur van Zia ul Haq (CGVS p. 10), maar al kort na uw vertrek uit Pakistan in 1986 stierf deze dictator (of werd gedood) bij een vliegtuigcrash in 1988, waarna Pakistan afwisselend democratische en dictatoriale regeringen kende tot op vandaag. U was actief bij een communistische beweging, en anticommunisme speelde een belangrijke rol binnen de Pakistaanse samenleving tijdens de Koude Oorlog. Ondertussen is de Sovjetunie echter uit elkaar gevallen, en is ook de steun voor en populariteit van klassieke Marxistisch-Leninistische partijen nagenoeg overal tot nul herleid. Hierdoor worden deze niet meer als een dreiging gezien. In Pakistan vertaalt dat zich op deze wijze: de Communistische Partij van Pakistan is sinds 1999 terug openlijk en legaal actief, alsook de DSF als haar studentenorganisatie (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Het kan daarom niet zomaar aangenomen worden dat u heden bij een terugkeer naar Pakistan problemen zou kennen louter en alleen omwille uw vroegere lidmaatschap van (één van) deze organisatie(s).

U was ook actief voor de Awami National Party (ANP), een links-Pashtoun-nationalistische partij (CGVS p. 11). Ook deze partij is heden evenwel een openlijke en legale partij in Pakistan, met een aantal volksvertegenwoordigers op nationaal en provinciaal niveau (zie stukken toegevoegd aan het dossier), waar u zelf ook op wees tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS p. 11, 12).

Op basis van uw verklaringen bleek ook niet dat u een bijzonder prominente of beruchte positie binnen de bewegingen had. U zou louter een militant geweest zijn voor de DSF, zonder leidende functie; u zou enkel opdrachten uitvoeren die men u gaf, wat inhield helpen met het aanbrengen van slogans, uitdelen van pamfletten, en het houden van vergaderingen (CGVS p. 10, 12, 13). Binnen de Awami-beweging was u dan weer iemand die andere leden zou rekruteren (CGVS p. 12). Dit zijn geen zodanig prominente functies dat vermoed kan worden dat u omwille hiervan meer dan 30 jaar later in een totaal gewijzigde politieke context, nog problemen zou kennen.

U zou daarentegen duidelijke aanwijzingen moeten hebben dat u heden nog steeds gezocht wordt door de Pakistaanse overheid. U kan geen incidenten of gebeurtenissen aanhalen die daar op wijzen, noch

stukken daaromtrent voorleggen. Verschillende van uw verklaringen en de stukken die u wel voorlegt wijzen daarentegen in de richting dat uw "jeugdzonden" niet langer een factor zijn die een eventuele terugkeer naar Pakistan in de weg zouden staan. Het is daarom niet mogelijk te besluiten dat er sprake is van gegronde vrees voor vervolging op basis van uw voorgehouden lidmaatschap van de DSF of de ANP.

U liet bij uw interview voor de DVZ ten vierde ook noteren dat u atheïst zou zijn, en daardoor problemen zou kunnen kennen bij een terugkeer naar Pakistan. Hierover bevraagd voor het CGSV, geeft u evenwel aan dat u nog "een beetje, eigenlijk niet" religieus bent, en enkel voor toerisme een voet zet in moskee (CGVS p. 4, 5). Dit is eerder een aanwijzing dat u eenvoudigweg niet praktiserend religieus bent. Het is zo dat er in Pakistan andere normen en gebruiken gangbaar zijn dan in bijvoorbeeld Oekraïne, en dat fundamentalistische interpretaties van de Islam doorheen de jaren aan invloed hebben gewonnen. U toont echter op geen enkele manier aan dat uw niet-praktiseren deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. U verwijst trouwens ook niet naar concrete, individualiseerbare feiten, dreigingen, etc. die een indicatie vormen dat u in Pakistan gezien zou worden als atheïst en hierdoor bij terugkeer een risico loopt. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van een diepere (niet-)religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat uw religieuze beleving, namelijk dat u er weinig belang aan hecht, zodanig is dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Pakistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Pakistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Polen, Duitsland). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliет in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, noch dat u om deze redenen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Pakistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca (zie EASO Country of Origin Information Report: Pakistan Security Situation van oktober 2021 beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_10_EASO_COI_Report_Pakistan_Security_situation.pdf of https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_pakistan_security_situation_20211027.pdf) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar in het algemeen op enkele lokale uitzonderingen na heeft verdergezet. Zo is er in Pakistan sprake van een verdere daling in het aantal veiligheidsincidenten voor het jaar 2020. De cijfers van de eerste zeven maanden van 2021 wijzen op een toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met dezelfde periode in 2020. Volgens experts wordt de periode 2020-2021 gekenmerkt door veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's tot op heden problematisch blijft, waarbij het aantal incidenten en slachtoffers gestaag toeneemt. Het noordwesten van Pakistan wordt terug geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten. Uit dezelfde informatie blijkt evenwel dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber-Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

Khyber-Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noorden Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en zij vormen sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals "Zarb e-Azb" en "Radd-ul-Fasaad", hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in Khyber-Pakhtunkwa (KP) sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken had, is de groepering zich aan het hergroeperen in bepaalde regio's.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35,5 miljoen inwoners heeft, waarvan meer dan 80% in rurale gebieden leeft. Volgens ACLED werden er in 2020, 127 veiligheidsincidenten gemeld. PIPS registreerde in dezelfde periode 155 incidenten, waarvan het gros aanvallen van gewapende groeperingen waren. PICSS registreerde in deze periode 109 aanvallen door militanten. Tijdens de eerste helft van 2021 vonden er volgens ACLED 127 gewelddadige incidenten plaats, terwijl PIPS melding maakt van 77 en PICSS van 121 veiligheidsincidenten (waarvan 72 aanvallen door militanten). Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord-Waziristan, Zuid-Waziristan, en in mindere mate in Bajaur en Khyber. In Bajaur nam het aantal incidenten in 2021 en gedurende de eerste 7 maanden van 2021 toe. Ook in Khyber nam het aantal incidenten toe in de verslagperiode. Het geweld in Khyber en Bajaur is voornamelijk doelgericht, waarbij stamoudsten, politieke leiders en gezondheidswerkers de voornaamste doelwitten zijn. Wat betreft Noorden Zuid- Waziristan zet de trend die reeds verschillende jaren bestaat zich verder in de verslagperiode. In 2020 nam zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers in Noord- en Zuid-Waziristan toe, een trend die zich verderzet in 2021. De doelgerichte moorden worden vooral op stamoudsten gepleegd. Daarnaast was er een sterke toename in aanvallen op veiligheidspersoneel.

Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel (bijvoorbeeld gezondheidswerkers), militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er evenwel voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen, en hoewel er in de eerste helft van 2021 weliswaar sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers, blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in de gehele provincie beperkt bleef.

Het merendeel van het conflict-gerelateerd geweld dat in 2020 in de voormalige FATA-districten voorkomt, vindt voornamelijk plaats in Noord- en Zuid-Waziristan, en in mindere mate in Bajaur en Khyber alwaar de TTP probeert haar machtspositie terug te versterken door het uitvoeren van doelgerichte aanvallen op de aanwezige veiligheidsdiensten en stamoudsten. In de overige 3 tribale districten werden er in 2020 slechts 9 van de 169 incidenten gerapporteerd. Ook in de eerste helft van 2021 zette deze trend zich voort en vonden er in de 3 overige districten 19 van de 251 gerapporteerde conflict gerelateerde incidenten plaats.

Ook het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, gevisieerd worden.

Er wordt geen melding gemaakt van een nieuwe interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Khyber-Pakhtunkwa hoewel bijna 17.000 families binnen de provincie ontheemd blijven.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Khyber-Pakhtunkwa in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Khyber-Pakhtunkwa een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Khyber-Pakhtunkwa actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khyber-Pakhtunkwa. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/3, 48/4, 48/5, 49 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het

Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel maakt verzoeker tevens gewag van een schending van artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de artikelen 4, 18 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Verzoeker acht de volgende elementen van belang voor zijn zaak:

- “- Feitelijk heeft de verzoekende partij zelf geen band meer met Pakistan; hij is een in essentie Russischsprekende van Pakistaanse afkomst al gedurende het grootste deel van diens leven levende in Oekraïne*
- Niet toevalling werd het verhoor dan ook met Russisch afgelegd*
- Hij vormt met een onderdaan van Oekraïense nationaliteit een gezin en uit dit huwelijk worden twee kinderen geboren*
- Hij verwerft een permanente verblijfskaart, op basis hiervan kan de Oekraïense recht deze nationaliteit verkregen worden op basis van Statenloosheid, dit is wanneer men de oorspronkelijke nationaliteit kan verliezen, hetgeen enkel kan als de Pakistanese overheid dit bevestigt, hetgeen een akte is waardoor hij van de "bescherming" van het land herkomst duidelijk wil wekken.*
- Het feit dat hij geen band heeft met Pakistan, maakt het hem ook onmogelijk om specifieke informatie te krijgen, in ieder geval lijkt het feit dat hij al te lang uit het land van herkomst is weggebleven hen in de ogen van de Pakistanese als een ernstig te vervolgen politiek dissident*
- Ook in Pakistan is het extremisme en voornamelijk de Taliban opmars, zodat wie totaal niet wenst deel te nemen aan de Islam praktijken vervolgd wordt*
- Verzoekende partij wenst niet deel te nemen aan dergelijke praktijken en zowel de Awami National party als het DSF worden gezien als anti-religieuze partijen*
- Bij terugkeer is verzoekende partij een totale vreemde eend in de bijt hetgeen voor hem het veel moeilijker maakt om zowel vervolging als gevaar in het kader van de subsidiaire bescherming te ontlopen"*

Waar in de bestreden beslissing wordt aangestipt dat zijn vrees ten aanzien van Pakistan en niet ten aanzien van Oekraïne moet worden beoordeeld, voert verzoeker het volgende aan:

"De bestreden beslissing houdt geen rekening met het fundamenteel belangrijke gegeven dat hij geen band heeft met het land van herkomst en nationaliteit, hetgeen inhoudt dat hierdoor artikel 8 van het E.V.R.M. dat het privéleven beschermd en ook dus dient toe te laten dat er het recht is een reële band in te roepen en geen fictieven en houdt een schending van het gelijkheidsbeginsel in nu bij personen van Palestijnse nationaliteit levende buiten de Palestijnse gebieden het UNWRA statuut kan ingeroepen worden in plaats van de Palestijnse nationaliteit, hetgeen zelf geldt voor personen die dit statuut niet hebben. In dergelijk gevallen is de feitelijk context dat men elders dan in de Palestijnse gebieden diens leven heeft ingericht.

In die zin behoort het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de prejudiciële vraag gesteld te worden of artikel 48, 48/3 en 48/4 er geen schending inhouden van het gelijkheidsbeginsel zoals omschreven in artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet, van de. Artikel 48 van de vreemdelingenwet maakt artikel 1 van het verdrag van Genève van toepassing in het Belgische recht, artikel 1 die uitdrukkelijk bepaalt dat men asielaanvragen dient te beoordelen aan de hand van de nationaliteit, daar waar artikel 48/3 r, 48/4 van de vreemdelingenwet inhouden dat het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig zijn eigen nationaliteit beoordeelt ook al heeft men met het land en nationaliteit en land geen band meer heeft. Dit lever ook een schending op van artikel 8 van het E.V.R.M. die het privéleven beschermd."

Waar in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat hij de zaken die hij voorhoudt op geen enkele wijze rechtstreeks kan staven, laat verzoeker het volgende gelden:

"Verzoekende partij heeft geen enkele band met Pakistan meer zodat het zeer te vraag is hoe hij dergelijke elementen nog zou kunnen zwart op wit zou kunnen bewijzen, daar waar niet kan verwacht worden dat de zeer specifieke actoren in het land van herkomst hem dergelijke bewijzen in handen zouden geven, wars dan van de vraag of verzoekende partij geacht wordt zich te richten naar dergelijke specifieke overheden in het land van herkomst. Verzoekende partij heeft diens leven in een ander land gedurende jaren en jaren opgebouwd in een ander land gedurende zeer lange termijn hetgeen niet van die aard is bewijzen te gaan behouden en zeker niet er voor te zorgen dat hij verder actief op zoek zou gaan verdere bewijzen, tijdens zijn verblijf. Dit geldt des te meer nu er wordt verklaard dat verzoekende partij (tijdelijk)

in het reine was gekomen met het land van herkomst. Ook hier stelt de bestreden al te grote vereisten en vraagt te bewijzen naar hetgeen niet mogelijk en aanneembaar is. on te bewijzen."

Waar in de bestreden beslissing wordt voorgehouden dat hij een aantal vreemde uitspraken doet als het over documentatie en identiteitsdocumenten gaat, stelt verzoeker het volgende:

"Door de te ver doogedreven vraag tot bewijzen heeft hij, die toen geen raadsman had om een andersluidend advies te geven, inderdaad een identiteitsdokument verkregen. De kern van de zaak blijft dan nog de specifieke procedure in het land van onthaal, waar de regel is dat wie een permanente verblijfvergunning heeft en afraakt van zijn oorspronkelijke nationaliteit, de nationaliteit kan verwerven van het gastland. Dit houdt dan ook in dat de overheid wiens nationaliteit verloren gaat definitief afziet van haar taak als overheid, met onder meer de mogelijkheid toe vervolging. Het is aanneembaar dat een overheid zich van dergelijke mogelijkheden wenst te onttrekken, te meer daar het land op politiek vlak niet de nodige stabiliteit vertoont (de bestreden beslissing somt niet voor niets enige soorten regimens op) Dit is de keerzijde van de bescherming die een overheid eventueel aan diens onderdanen biedt. In die zijn lijkt de geboden verklaring het bij het juiste einde te hebben. Ook op dit punt is de beslissing niet gemootiveerd."

Inzake de motieven van de bestreden beslissing over zijn uitspraak dat een maatregel van amnestie zou zijn teruggedraaid, betoogt verzoeker als volgt:

"In ieder geval is het algemeen gekend dat men de gevolgen van de amnestie minstens in de praktijk wil terugdraaien (Opheffing amnestiewet dreigt Pakistan in chaos te storten, <https://www.demorgen.be/tag/amnestie?page=17>)... Onderzoek naar wettigheid amnestie Pakistaanse president.... Dit gebeurt zelfs door Verzoekende partij heeft al te weinig banden met het land van diens nationaliteit om dit zelf voldoende te documenteren, daar waar er toch een minniale onderzoeksplicht is door het CGVS, om zich te beperken tot alléén hetgeen de verzoekende partij aangeeft."

Waar de adjunct-commissaris de vraag stelt of verzoekers lidmaatschap van de *Democratic Students Federation* (DSF) en zijn politieke activiteiten in Pakistan midden de jaren '80 vandaag nog gezien kunnen worden als een grond voor het bestaan van een actuele vrees voor vervolging, argumenteert verzoeker als volgt:

"Dat wordt verwezen naar hetgeen reeds gesteld werd. Over de rol en profiel van verzoekende partij dienen volgende elementen te worden benadrukt :

- Hij heeft een bijzonder scholing gevolgd die hem zou toelaten te werken als terrorist, hetgeen toch een bijzonder gegeven is,*
- De door hem gereleveerde rol kan uiteraard anders ingeschat worden door overheidsdiensten*
- Het lange wegblijven uit het land, ook na amnestie kan van die aard zijn om de overheid te doen geloven in een grotere rol*
- Door het lange verblijf in het Westen in een niet Islamland is hij geacht verwesterd te zijn, daarvoor was het land een communistisch land, dat via onderwijs nieuwe communisten (verder) kweekte*
- In landen zoals Pakistan of Afghanistan zijn traditioneel "russisch"sprekende verdacht.*
- De organisaties en partijen in het land van herkomst zijn communistisch en dus niet pro-Islam*

Het volstaat niet te stellen dat een partij legaal zou zijn om te besluiten dat er geen vervolgingen zouden plaatsvinden, hetgeen soms een zeer pijnlijk gegeven was voor bijvoorbeeld de communisten voor de tweede wereldoorlog Duitsland. Dit blijkt ondermeer ook uit HRCP - Human Rights Commission of Pakistan Annual report on human rights in 2021

(Human Rights Commission of Pakistan State of Human Rights in 2021 (Periodical Report, English)HRCP - Human Rights Commission of Pakistan: Human Rights Commission of Pakistan State of Human Rights in 2021,2022; <https://hrcp-web.org/hrpweb/wp-content/uploads/2020/09/2022-State-of-human-rights-in-2021.pdf>, lees samenvatting op Ecooi-net)

Ook volgens recentere mensenrechtenrapporten is er sprake vervolging van godsslaastering (PAKISTAN 2021, Amnesty International, <https://www.amnesty.org/en/location/asia-and-the-pacific/south-asia/pakistan/report-pakistan/> ; USDOS - US Department of State: 2021 Report on International Religious Freedom: Pakistan, 2 June 2022 <https://www.ecoi.net/en/document/2073961.html>; zie ook USDOS - US Department of State: 2021 Country Report on Human Rights Practices: Pakistan, 12 April 2022 <https://www.ecoi.net/en/document/2071127.html> (accessed on 25 October 2022; HRCP - Human Rights Commission of Pakistan: Freedom of peaceful assembly in Pakistan. A legislative review, March 2022 : aanslag op de partij <https://hrcp-web.org/hrpweb/wp-content/uploads/2020/09/2022-Freedom-of-peaceful-assembly-in-Pakistan.pdf>)

Verzoekende partij moet wel degelijk wrezen voor vervolging omdat hij de Islam niet langer aanhangt :

"Afvalligen

(...)" (Netherlands Ministry of Foreign Affairs: Algemeen Ambtsbericht Pakistan, September 2022

Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat hij geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs hij reisde naar België, stelt verzoeker het volgende:

“Verzoekende partij was overtuigd dat hij als ingezetene als juridisch onderdaan zou worden behandeld van Oekraïne, waarbij eenieder zonder meer naar gelijk welk land dan de unie kon gaan. De vraag is hoe men durft om een dergelijke argument op te voeren te meer de inval van de Russen tot grote verwarring heeft geleid met daarbij een vlug een bedreiging van de stad Keiv.”

Tegen de motieven van de bestreden beslissing over de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst en de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, werpt verzoeker ten slotte het volgende op:

“De bestreden beslissing vergeet dat verzoekende partij toekomt in een land waarmee hij geen band meer heeft en als vreemde eend in de bijt uiteraard minder goed de gevaren kan vermijden, daar waar het CGVS zich meent te kunnen beroepen op verouderde informatie en daar waar het voor verzoekende partij zeer moeilijk is om zelf bewijzen te gaan verzamelen of van specifieke zaken op de hoogte zijn. Er rust wel degelijk een grotere onderzoeksplicht op het CGVS. In het land van diens nationaliteit is het fundamentalisme duidelijk in opmars.

Er kan niet worden akkoord gegaan met de appreciatie van de toestand in de provincie van herkomst, zodat de bestreden beslissing niet kan gemotiveerd zijn, te meer deze wordt gelogenstraft door een aantal recentere documenten (Khyber Pakhtunkhwa: Tehrik-i-Taliban Pakistan organisation kills 8 people with explosive device; fear of new wave of terrorism emerges, PS - Inter Press Service - News Agency: Killings, Abductions Fuel Fear of Taliban Return in North-West Pakistan, 14 September 2022 https://www.ipsnews.net/2022/09/killings-abductions-fuel-fear-taliban-return-north-west-pakistan/?utm_source=rss&utm_medium=rss&utm_campaign=killings-abductions-fuel-fear-taliban-return-north-west-pakistan)”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een lijst van de volgende internetbronnen gevoegd:

- het artikel *“Opheffing amnestiewet dreigt Pakistan in chaos te storten”* van De Morgen (stuk 2a);
- het *“Periodical Report. State of Human Rights in 2021”* van Human Rights Commission of Pakistan (stuk 2b);
- het rapport *“Pakistan 2021”* van Amnesty International (stuk 2c);
- het *“2021 Report on International Religious Freedom: Pakistan”* van US Department of State van 2 juni 2022 (stuk 2d);
- het *“2021 Country Report on Human Rights Practices: Pakistan”* van US Department of State van 12 april 2022 (stuk 2e);
- het rapport *“Freedom of peaceful assembly in Pakistan. A legislative review”* van Human Rights Commission of Pakistan van maart 2022 (stuk 2f);
- het *“Algemeen Ambtsbericht Pakistan”* van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2022 (stuk 2h);
- het artikel *“Khyber Pakhtunkhwa: Tehrik-i-Taliban Pakistan organisation kills 8 people with explosive device; fear of new wave of terrorism emerges”* van Inter Press Service - News Agency van 14 september 2022 (stuk 2i).

2.2.2. Op 16 februari 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer samen met de COI Focus *“Pakistan. Security situation – Khyber Pakhtunkhwa”* van 13 februari 2023.

2.2.3. Bij een op 15 maart 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de volgende nieuwe stavingstukken:

- het document *“Briefing Notes Zusammenfassung. Gruppe 12 – Informationszentrum Asyl und Migration. Pakistan – Juli bis Dezember 2022”* van het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge van 1 januari 2023 (stuk 5);
- een uittreksel uit het *“Report on the situation of religious minorities”* van ACCORD van maart 2021, p. 108-109 (stuk 6);
- een uittreksel uit het document *“Briefing Notes”* van het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge van 13 februari 2023, p. 8 (stuk 7);
- het artikel *“The Pakistani Taliban’s Reemergence in Swat”* van Jamestown Foundation van 9 februari 2023 (stuk 8);

- een uittreksel uit het “*Algemeen Ambtsbericht Pakistan*” van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2022, p. 91 (stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48, 48/2, 48/5 en 49 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet. Evenmin kan worden ingezien op welke wijze artikel 49 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op het verblijfsrecht van de als vluchteling erkende vreemdeling *in casu* geschonden zou zijn. Verzoeker geeft in het verzoekschrift evenmin aan op welke wijze hij artikel 18 van het Handvest, dat het recht op asiel garandeert, en artikel 19 van het Handvest, dat het verbod op refoulement inhoudt, *in casu* geschonden acht. Wat de aangevoerde schending van artikel 19 van het Handvest betreft, dient er overigens op te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zijn vrees ten opzichte van Pakistan beoordeeld moet worden zodat de problemen die hij had in Oekraïne *in principe* niet in rekening genomen kunnen worden bij de beoordeling van zijn vrees voor vervolging, omdat (B) hij er niet in geslaagd is om aannemelijk te maken dat hij door het gegeven dat hij in Pakistan in de jaren '80 actief was binnen een communistische studentenorganisatie en als staatsverrader zou zijn aangemerkt een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren nu (i) hij de zaken die hij voorhoudt op geen enkele wijze rechtstreeks kan staven, (ii) hij een aantal vreemde uitspraken doet als het over documentatie en identiteitsdocumenten gaat, (iii) de vraag gesteld moet worden of zijn lidmaatschap van de DSF en zijn politieke activiteiten in Pakistan midden de jaren '80 vandaag nog gezien kunnen worden als een grond voor het bestaan van een actuele vrees voor vervolging, (iv) hij er niet in geslaagd is aan te tonen dat zijn religieuze beleving, namelijk dat hij er weinig belang aan hecht, zodanig is dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Pakistan

vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Pakistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen en (v) hij geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs hij reisde naar België, en omdat (C) hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, uitgezonderd Noord- en Zuid-Waziristan, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart dat hij zich na zijn middelbaar aansloot bij de DSF, een communistische studentenorganisatie die agiteerde tegen de militaire dictatuur van Zia ul Haq, en ook actief was bij de links-Pashtoun-nationalistische *Awami National Party*. Op een bepaald moment zou hij beschuldigd zijn geworden van staatsverraad, waarna hij eind 1986 zijn land van nationaliteit, Pakistan, verliet. Hij zou dan zijn gaan studeren in Kiev (Oekraïne) en daar zijn gebleven tot hij omwille van de Russische speciale militaire operatie naar België reisde, waar hij op 9 mei 2022 aankwam.

Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, dient verzoekers verzoek om internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit heeft, en is dit gelet op zijn verklaringen en voorgelegde identiteitsdocument Pakistan, zodat de problemen die hij had in Oekraïne *in principe* niet in rekening genomen kunnen worden bij de beoordeling van zijn vrees voor vervolging. De omstandigheid dat hij Russisch spreekt, het grootste deel van zijn leven in Oekraïne woont, een gezin vormt met een onderdaan van Oekraïense nationaliteit en een permanente verblijfskaart heeft verworven op basis waarvan de Oekraïense nationaliteit kan verkregen worden, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker verwijt de adjunct-commissaris geen rekening te hebben gehouden met het fundamenteel belangrijke gegeven dat hij geen band meer heeft met het land van herkomst en nationaliteit en dat hierdoor artikel 8 van het EVRM wordt geschonden. De schending van artikel 8 van het EVRM kan echter niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de adjunct-commissaris waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.661; RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd waar hij meent dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden nu bij personen van Palestijnse nationaliteit die buiten de Palestijnse gebieden leven het UNRWA-statuut kan worden ingeroepen in plaats van de Palestijnse nationaliteit, zelfs indien zij dit statuut niet hebben. Alleen al aangezien dergelijke Palestijnen uit UNRWA-gebied vluchtelingen zijn en verzoeker niet aantoonde dat hij in Oekraïne een verblijf had als vluchteling, gaat het hier immers duidelijk om een verschillende behandeling van verschillende gevallen en is het gelijkheidsbeginsel klaarblijkelijk niet geschonden. Er is dan ook geen reden om een prejudiciële vraag te richten aan het Grondwettelijk Hof.

De adjunct-commissaris is te dezen van oordeel dat verzoeker er niet in geslaagd is om aannemelijk te maken dat hij door het gegeven dat hij in Pakistan in de jaren '80 actief was binnen een communistische studentenorganisatie en als staatsverrader zou zijn aangemerkt een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

Hij wijst er in de bestreden beslissing ten eerste op dat verzoeker de zaken die hij voorhoudt op geen enkele wijze rechtstreeks kan staven en licht dit als volgt toe:

"U stelt dat u een lid was van de Democratic Students Federation (DSF) en dat zij u aan een Afghaans paspoort hielpen, maar kan dit paspoort niet voorleggen (CGVS p. 11). U stelt ook dat u weet dat er een dossier tegen u geopend werd in Pakistan door de veiligheidsdiensten (CGVS p. 14), maar legt ook hierover ook niets voor zoals bijvoorbeeld oproepingsbrieven voor de rechtbank, een rechterlijke uitspraak, etc. U verklaart ten slotte dat u in Pakistan beschuldigd geweest zou zijn een terroristische opleiding gekregen te hebben, dat er een strafonderzoek gevoerd werd, en dat dit ook publiek is gemaakt (CGVS p. 16, 17), wederom zonder dat u dit kan staven met bijvoorbeeld krantenartikelen, terwijl u zelf nochtans verklaarde dat uw naam gepubliceerd zou zijn (CGVS p. 17). Hierdoor kan het Commissariaat-generaal in deze enkel afgaan op uw verklaringen."

Verzoeker voert aan dat hij geen enkele band meer heeft met Pakistan en dat niet kan verwacht worden dat de zeer specifieke actoren in het land van herkomst hem dergelijke bewijzen in handen zouden geven. Met een dergelijk betoog tracht hij slechts te vergoelijken dat hij geen bewijsstukken heeft aangebracht, doch weerlegt noch ontkracht hij de hierboven aangehaalde pertinente vaststellingen daarover. Aangezien verzoeker geen stukken voorlegt waarmee hij een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk maakt, kon de adjunct-commissaris niet anders dan enkel afgaan op de door hem afgelegde verklaringen. Verzoeker verduidelijkt niet op wat de adjunct-commissaris zijn beslissing nog meer had moeten of kunnen steunen. Voorts toont verzoeker niet aan dat de omstandigheid dat wordt vastgesteld dat hij zijn relaas op geen enkele wijze rechtstreeks kan staven en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) bijgevolg enkel kan afgaan op zijn verklaringen betekent dat *"al te grote vereisten"* worden gesteld en dat hem wordt gevraagd om te bewijzen wat niet mogelijk en aanneembaar is om te bewijzen.

Wat betreft verzoekers verklaringen, stelt de adjunct-commissaris vast dat verzoeker een aantal vreemde uitspraken doet als het over documentatie en identiteitsdocumenten gaat. Hij licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

"U verklaarde dat u nooit de Oekraïense nationaliteit kon verwerven, omdat u gedwarsboemd werd in uw pogingen de vereiste Pakistaanse documenten te bekomen doordat u nog steeds op een zwarte lijst zou staan (CGVS p. 17-19). Na het persoonlijk onderhoud voor het Commissariaat-generaal stuurde u echter een afbeelding van een Pakistaanse identiteitskaart na, die nog heel recent was uitgegeven (document 4). Dat u dit document presenteert, gaat lijnrecht in tegen uw bewering dat u net geen Pakistaanse documenten kon bekomen omdat u op een zwarte lijst zou staan. U leunt erg sterk op dat u nog geen Oekraïense burger zou zijn door moeilijkheden met het bekomen van Pakistaanse documentatie, als indirecte aanwijzing voor uw voortdurende problemen met de Pakistaanse staat, maar dat u dan plots een recent uitgegeven Pakistaanse identiteitskaart voorlegt doet hier sterk aan af."

Tevens verklaarde u dat u omwille van een amnestie uitgesproken in de regeerperiode van Benazir Bhutto (vroeg – midden jaren '90), in het reine zou zijn gekomen met de regering van uw land van herkomst, waarna u ook een Pakistaans paspoort werd uitgereikt (CGVS p. 19). U verklaart daarop evenwel dat deze maatregel zou zijn teruggedraaid naderhand, maar kan om dit te staven enkel verwijzen naar "mijn kennissen zeiden dat... studenten uit Pakistan, zijn familielid werkt bij NADRA" (CGVS p. 19). Een dergelijke uitspraak "van horen zeggen" is niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging op te stoelen."

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen.

Door in zijn verzoekschrift te erkennen dat hij inderdaad een identiteitsdocument verkregen heeft, bevestigt verzoeker de voorgaande motieven. Dat hij dit zou hebben gekregen toen hij geen raadsman had om een andersluidend advies te geven, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij enerzijds verklaarde dat hij gedwarsboemd werd in zijn pogingen om de vereiste Pakistaanse documenten te bekomen doordat hij nog steeds op een zwarte lijst stond en anderzijds na het persoonlijk onderhoud op het CGVS een afbeelding van een Pakistaanse identiteitskaart nastuurde die nog heel recent was uitgegeven. Ook verzoekers warrige betoog over de procedure om in Oekraïne de nationaliteit te verwerven, kan geen ander licht werpen op het voorgaande.

Ook door in zijn verzoekschrift te wijzen op een krantenartikel waaruit zou blijken dat men de gevolgen van de amnestie minstens in de praktijk wil terugdraaien (stukkenbundel verzoeker, stuk 2a) – de Raad kan dit artikel niet openen via de opgegeven weblink –, toont verzoeker niet aan dat de in de regeerperiode van Benazir Bhutto uitgesproken amnestiemaatregel naderhand is teruggedraaid. Uit zijn betoog in het verzoekschrift lijkt hieruit eerder het tegendeel te blijken. Ook door nog te wijzen op de onderzoeksplicht van het CGVS toont verzoeker niet aan dat de genoemde amnestiemaatregel is teruggedraaid. Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker er niet in geslaagd is om aannemelijk te maken dat hij door het gegeven dat hij in Pakistan in de jaren '80 actief was binnen een communistische studentenorganisatie en als staatsverrader zou zijn aangemerkt een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

Zo wordt in de bestreden beslissing ook meer fundamenteel de vraag gesteld of verzoekers lidmaatschap van de DSF en politieke activiteiten in Pakistan midden de jaren '80, indien deze voor waar worden gehouden, actueel nog gezien kunnen worden als een grond voor het bestaan van een vrees voor vervolging. Hierbij wordt het volgende overwogen:

“U geeft aan dat u gemotiveerd was om te protesteren tegen de militaire dictatuur van Zia ul Haq (CGVS p. 10), maar al kort na uw vertrek uit Pakistan in 1986 stierf deze dictator (of werd gedood) bij een vliegtuigcrash in 1988, waarna Pakistan afwisselend democratische en dictatoriale regeringen kende tot op vandaag. U was actief bij een communistische beweging, en anticommunisme speelde een belangrijke rol binnen de Pakistaanse samenleving tijdens de Koude Oorlog. Ondertussen is de Sovjetunie echter uit elkaar gevallen, en is ook de steun voor en populariteit van klassieke Marxistisch-Leninistische partijen nagenoeg overal tot nul herleid. Hierdoor worden deze niet meer als een dreiging gezien. In Pakistan vertaalt dat zich op deze wijze: de Communistische Partij van Pakistan is sinds 1999 terug openlijk en legaal actief, alsook de DSF als haar studentenorganisatie (zie stukken toegevoegd aan het dossier). Het kan daarom niet zomaar aangenomen worden dat u heden bij een terugkeer naar Pakistan problemen zou kennen louter en alleen omwille uw vroegere lidmaatschap van (één van) deze organisatie(s).

U was ook actief voor de Awami National Party (ANP), een links-Pashtoun-nationalistische partij (CGVS p. 11). Ook deze partij is heden evenwel een openlijke en legale partij in Pakistan, met een aantal volksvertegenwoordigers op nationaal en provinciaal niveau (zie stukken toegevoegd aan het dossier), waar u zelf ook op wees tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS p. 11, 12).

Op basis van uw verklaringen bleek ook niet dat u een bijzonder prominente of beruchte positie binnen de bewegingen had. U zou louter een militant geweest zijn voor de DSF, zonder leidende functie; u zou enkel opdrachten uitvoeren die men u gaf, wat inhield helpen met het aanbrengen van slogans, uitdelen van pamfletten, en het houden van vergaderingen (CGVS p. 10, 12, 13). Binnen de Awami-beweging was u dan weer iemand die andere leden zou rekruteren (CGVS p. 12). Dit zijn geen zodanig prominente functies dat vermoed kan worden dat u omwille hiervan meer dan 30 jaar later in een totaal gewijzigde politieke context, nog problemen zou kennen.

U zou daarentegen duidelijke aanwijzingen moeten hebben dat u heden nog steeds gezocht wordt door de Pakistaanse overheid. U kan geen incidenten of gebeurtenissen aanhalen die daar op wijzen, noch stukken daaromtrent voorleggen. Verschillende van uw verklaringen en de stukken die u wel voorlegt wijzen daarentegen in de richting dat uw “jeugdzonden” niet langer een factor zijn die een eventuele terugkeer naar Pakistan in de weg zouden staan. Het is daarom niet mogelijk te besluiten dat er sprake is van gegronde vrees voor vervolging op basis van uw voorgehouden lidmaatschap van de DSF of de ANP.”

Waar verzoeker laat gelden dat hij een bijzondere scholing heeft gevolgd die hem zou toelaten te werken als terrorist, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij vermag hiermee dan ook geen afbreuk te doen aan de hierboven aangehaalde motieven. Voorts bevat het rechtsplegingsdossier geen enkele aanwijzing dat verzoekers rol anders zou worden ingeschat door overheidsdiensten. De Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – waarom verzoekers lange wegblijven uit Pakistan ook na amnestie van die aard kan zijn om de overheid te doen geloven in een grotere rol.

Waar verzoeker aanvoert dat de organisaties en partijen in zijn land van herkomst communistisch en dus niet pro-Islam zijn en dat het niet volstaat om te stellen dat een partij legaal zou zijn om te besluiten dat er geen vervolgingen zouden plaatsvinden, beperkt hij zich tot een foutieve en selectieve lezing van de motieven van de bestreden beslissing. Daarin wordt immers gesteld dat (i) niet zomaar kan worden aangenomen dat hij heden bij een terugkeer naar Pakistan problemen zou kennen louter en alleen omwille van zijn vroegere lidmaatschap van (één van) deze organisatie(s) die terug openlijk en legaal actief zijn in het land – wat iets anders is dan dat er geen vervolgingen meer plaats vinden omdat een partij legaal

zou zijn –, dat (ii) niet blijkt dat hij een bijzonder prominente of beruchte positie binnen de bewegingen had en dat (iii) hij geen incidenten of gebeurtenissen kan aanhalen die erop wijzen dat hij heden nog steeds gezocht wordt door de Pakistaanse overheid, noch stukken kan voorleggen die daarop wijzen. Verzoeker toont niet aan dat deze bevindingen niet in overeenstemming zijn met het “*Annual report on human rights in 2021*” van HRCP, waaraan hij in zijn verzoekschrift louter refereert. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker zelf verklaarde actief te zijn geweest in de communistische beweging, zodat niet kan worden ingezien wat hij beoogt door aan te voeren dat de organisaties en partijen in zijn land van herkomst communistisch en dus niet pro-Islam zijn.

Waar verzoeker nog laat gelden dat hij door zijn lange verblijf in het Westen in een niet Islamland geacht is verwesterd te zijn, stelt de Raad vast dat hij hiervan in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt. Hij brengt bovendien geen informatie bij waaruit kan blijken dat het loutere gegeven in het Westen te hebben verbleven zou kunnen volstaan om in zijn hoofde en bij een terugkeer naar Pakistan het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken. Door louter te beweren dat in landen zoals Pakistan of Afghanistan personen die Russisch spreken traditioneel verdacht zijn, blijft hij daartoe echter in gebreke.

Verzoeker haalde in de loop van de administratieve procedure wel aan dat hij een atheïst is en daardoor problemen zou kunnen kennen bij een terugkeer naar Pakistan. Hierover wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Hierover bevraagd voor het CGSV, geeft u evenwel aan dat u nog “een beetje, eigenlijk niet” religieus bent, en enkel voor toerisme een voet zet in moskee (CGVS p. 4, 5). Dit is eerder een aanwijzing dat u eenvoudigweg niet praktiserend religieus bent. Het is zo dat er in Pakistan andere normen en gebruiken gangbaar zijn dan in bijvoorbeeld Oekraïne, en dat fundamentalistische interpretaties van de Islam doorheen de jaren aan invloed hebben gewonnen. U toont echter op geen enkele manier aan dat uw niet-praktiseren deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. U verwijst trouwens ook niet naar concrete, individualiseerbare feiten, dreigingen, etc. die een indicatie vormen dat u in Pakistan gezien zou worden als atheïst en hierdoor bij terugkeer een risico loopt. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van een diepere (niet-)religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat uw religieuze beleving, namelijk dat u er weinig belang aan hecht, zodanig is dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Pakistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Pakistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.”

Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota louter te verwijzen naar – en te citeren uit – recente mensenrechtenrapporten over vervolging wegens godslastering en over afvalligen en atheïsten in Pakistan, zonder deze algemene informatie te betrekken op zijn persoonlijke situatie, weerlegt noch ontkracht verzoeker de voorgaande pertinente motieven van de bestreden beslissing. Hij stelt weliswaar dat hij de Islam niet langer aanhangt, maar toont niet aan dat hij in Pakistan gezien zou worden als atheïst, noch dat zijn religieuze beleving zodanig is dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Pakistan vigerende wetten, regels en gebruiken en dat hij bij een terugkeer naar Pakistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Ten slotte merkt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing nog het volgende op:

“Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België (Polen, Duitsland). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliert in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.”

Door te stellen dat hij ervan overtuigd was dat hij als ingezetene als juridisch onderdaan zou worden behandeld van Oekraïne, waarbij eenieder zonder meer naar gelijk welk land dan de Unie kon gaan, verklaart verzoeker niet waarom hij niet in Polen of Duitsland om internationale bescherming verzocht, terwijl van iemand die vreest voor vervolging of ernstige schade redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij om bescherming verzoekt van zodra hij daartoe de kans heeft. Dat de inval van de Russen in Oekraïne

tot grote verwarring heeft geleid, doet daaraan geen afbreuk. Aldus slaagt verzoeker er ook niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

De documenten die verzoeker in de loop van de administratieve procedure heeft neergelegd (administratief dossier, stuk 6, map met 'Documenten'), hebben betrekking op zijn identiteit, gezinsleden en verblijf in Oekraïne. Deze elementen worden thans niet betwist, doch hebben geen betrekking op de vervolgingsfeiten en vrees die hij aanhaalt ten aanzien van Pakistan.

De algemene informatie in de internetbronnen waaraan verzoeker in zijn verzoekschrift refereert, heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen. Hetzelfde kan worden gesteld over de algemene informatie die verzoeker bij zijn op 15 maart 2023 neergelegde aanvullende nota voegt.

Gelet op het voorgaande, treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze oordeelt dat verzoeker er niet in geslaagd is om aannemelijk te maken dat hij door het gegeven dat hij in Pakistan in de jaren '80 actief was binnen een communistische studentenorganisatie en als staatsverrader zou zijn aangemerkt actueel een gegronde vrees voor vervolging dient te hebben.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij door het gegeven dat hij in Pakistan in de jaren '80 actief was binnen een communistische studentenorganisatie en als staatsverrader zou zijn aangemerkt actueel een gegronde vrees voor vervolging dient te hebben.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Pakistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

In de door verwerende partij op 16 februari 2023 neergelegde aanvullende nota wordt op dit punt aan de hand van de meest recente landeninformatie op goede gronden als volgt geoordeeld:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Pakistan: Security situation Khyber Pakhtunkwa van 13 februari 2023) blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de veiligheidssituatie in Pakistan de in 2021 en 2022 verslechterd is ten opzichte van de jaren daarvoor. De cijfers voor 2021 en 2022 wijzen op een

toename van het aantal incidenten en burgerslachtoffers in vergelijking met 2020. Er is sprake van veranderde terreurtactieken, de hereniging van de Pakistaanse Taliban, en een toename in spanningen tussen soennieten en sjiieten, welke een toename van aanslagen in het land tot gevolg hadden. Daarnaast heeft de machtsovername door de taliban in buurland Afghanistan een impact gehad op het geweld in Pakistan. Het noordwesten van Pakistan wordt geteisterd door opflakkerend geweld, voornamelijk gepleegd door militanten van Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP), en in mindere mate ISKP. De meeste veiligheidsincidenten vinden plaats in de provincies Khyber Pakhtunkwa en Balochistan. Dit conflict is eerder lokaal van aard en speelt zich hoofdzakelijk af in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Andere regio's in Pakistan werden veel minder getroffen door veiligheidsincidenten, zoals bijvoorbeeld in de provincies Punjab, Islamabad en Gilgit-Baltistan, waar het aantal burgerslachtoffers eveneens daalde. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend kan zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in het land van herkomst van verzoeker, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Khyber Pakhtunkwa te worden beoordeeld.

De provincie Khyber-Pakhtunkwa (KP) is gelegen in het noordwesten van Pakistan en is rijk aan natuurlijke grondstoffen. In mei 2018 werden de voormalige tribale districten van FATA (Bajaur, Khyber, Kurram, Mohmand, Orakzai, en Noord- en Zuid-Waziristan) aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en zij vormen sindsdien administratief een deel van de provincie.

Militaire operaties van het leger, zoals "Zarb e-Azb" en "Radd-ul-Fasaad", hebben ervoor gezorgd dat de veiligheidssituatie in KP sinds 2014 opmerkelijk verbeterd is.

Niettegenstaande de opeenvolgende militaire operaties in de regio de greep van de Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in de voormalige FATA-districten grotendeels verbroken had, heeft de groepering zich gehergroepeerd in bepaalde regio's, wat hun operationele capaciteit vergrootte. Daarnaast is ook ISKP meer actief in de regio.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de provincie inclusief de voormalige FATA-districten ruw geschat 35,5 miljoen inwoners heeft. Volgens ACLED werden er in 2022, 423 veiligheidsincidenten gemeld, waarvan meer dan de helft werden geregistreerd als 'battles', en ongeveer een vijfde geweld tegen burgers betrof. PIPS registreerde in dezelfde periode 258 incidenten, waarvan het merendeel van de aanvallen gepleegd werden door gewapende groeperingen, en voornamelijk gericht tegen de veiligheidsdiensten. PICSS registreerde in deze periode 128 aanvallen door militanten. Aldus dient besloten te worden dat de provincie KP in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het geweld dat plaatsvindt in de provincie KP is hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij ofwel de Pakistaanse veiligheidsdiensten, burgers met een specifiek profiel (bijvoorbeeld gezondheidswerkers), militante doelwitten of overheidsmedewerkers en -instellingen geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld kan evenwel tot gevolg hebben dat er ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast moet worden opgemerkt dat hoewel het aantal geweldsincidenten gestegen is in 2022, een daling zich aftekende van het aantal incidenten gericht tegen burgers. Het aantal burgerslachtoffers bleef in de gehele provincie bijgevolg beperkt.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweld dat tijdens de verslagperiode plaatsvond, voornamelijk geconcentreerd is in de voormalige FATA-districten Noord-Waziristan, Zuid-Waziristan, en Bajaur. Daarnaast werd ook het district Peshawar getroffen door het geweld. Wat betreft het geweld in de voormalige FATA-districten In Bajaur nam het aantal incidenten en het aantal burgerslachtoffers in 2022 toe. Naast TTP is ook ISKP actief in dit district. Het geweld in Bajaur is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij stamoudsten, politieke leiders en gezondheidswerkers de voornaamste doelwitten zijn. Wat betreft Noord- en Zuid- Waziristan zet de trend die reeds verschillende jaren bestaat zich verder in de verslagperiode. In 2022 nam zowel het aantal incidenten als het aantal slachtoffers in Noord- en Zuid-Waziristan toe. TTP is de voornaamste actor in deze twee tribale districten. Er is sprake van enerzijds doelgerichte moorden, die vooral op stamoudsten werden gepleegd, en anderzijds was er een sterke toename in aanvallen op veiligheidspersoneel. In de overige tribale districten werden er in 2022 slechts kleine minderheid van de incidenten gerapporteerd. Het geweld dat plaatsvindt in de overige tribale districten is eveneens hoofdzakelijk doelgericht van aard waarbij de Pakistaanse veiligheidsdiensten, pro-overheid stamoudsten, ambtenaren, leden van de lokale "peace committees" en leden van gewapende bewegingen die zich hebben overgegeven aan de autoriteiten, geviséerd worden.

In het district Peshawar was er in 2022 een stijging van het aantal veiligheidsincidenten in vergelijking met de jaren daarvoor. Hoewel de aard van het geweld, met name grote aanslagen, burgerslachtoffers tot gevolg kan hebben, blijkt uit de informatie dat overheidsdiensten en veiligheidspersoneel de voornaamste doelwitten zijn. Het geweld dat plaatsvindt in Peshawar is bijgevolg voor het overgrote deel gericht van aard. Gelet op de populatie van meer dan vier miljoen mensen in het district, bleef de impact op de burgerbevolking eerder beperkt.

Er wordt geen melding gemaakt van een nieuwe interne of externe ontheemding binnen of buiten de provincie Khyber-Pakhtunkwa hoewel bijna 16 500 families binnen de provincie ontheemd blijven. Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Khyber-Pakhtunkwa, met enige regelmaat incidenten voordoen, er niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.”

Gelet op de recente informatie waarop deze overwegingen zijn gesteund, voert verzoeker in zijn verzoekschrift niet dienstig aan dat het CGVS zich (in de bestreden beslissing) beroept op verouderde informatie. De informatie waaraan verzoeker in zijn verzoekschrift refereert en die hij bij zijn aanvullende nota voegt ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voorgaande overwegingen en conclusie zijn gestoeld en vermag daar dan ook geen afbreuk aan te doen.

Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker voert weliswaar aan dat hij geen band meer heeft met Pakistan en er *“als vreemde eend in de bijt uiteraard minder goed de gevaren kan vermijden”*, doch de Raad acht dit gegeven, gelet op het beperkte aantal burgerslachtoffers in zijn provincie, onvoldoende om in zijn hoofde te gewagen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van het aldaar aanwezige willekeurige geweld, temeer nu hij de Russische speciale militaire operatie in Oekraïne is kunnen ontvluchten en dus enige ervaring heeft met het ontwijken van gevaarlijke situaties.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN